

Het boek Daniël - Nummer drieëntwintig

De Spottende Mannen

Jeff Pippenger

2023-12-18

Zuster White stelde vast dat, wanneer de grote gebouwen van New York City neergeworpen zouden worden, Openbaring hoofdstuk achttien, verzen één tot en met drie, in vervulling zou gaan.

En daarna zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, die grote macht had; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. En hij riep met krachtige stem, zeggende: Gevallen, gevallen is Babylon, de grote, en zij is geworden tot een woonplaats van duivelen, een schuilplaats van alle onreine geesten, en een kooi van alle onreine en hatelijke vogels. Want alle volken hebben gedronken van de wijn van de toorn van haar hoererij, en de koningen der aarde hebben met haar gehoereerd, en de kooplieden der aarde zijn rijk geworden door de overvloed van haar weelde. Openbaring 18:1–3.

Tegen 11 september 2001 hadden de „koningen” der aarde reeds hoererij bedreven met de Roomse kerk. Na de Tweede Wereldoorlog stelde president Harry S. Truman in 1951 voor het eerst een ambassadeur aan bij het Vaticaan. Zijn poging om een politieke verhouding met het pausdom tot stand te brengen, werd door het Congres van de Verenigde Staten ronduit verworpen, maar dat was niet het geval toen president Ronald Reagan decennia later, in 1984, een ambassadeur bij het Vaticaan aanstelde. Tegen 2001 hadden alle naties hoererij bedreven met het Vaticaan door een diplomatieke betrekking aan te gaan met de hoer van Tyrus.

Tegen 11 september 2001 hadden alle „volken” de wijn van de gramschap van haar hoererij gedronken. De wijn van Babylon vertegenwoordigt al de verschillende dwalingen die door het pausdom worden voorgesteld, maar de ene bijzondere soort wijn die in deze verzen wordt aangeduid, is de wijn van de gramschap van haar hoererij. De gramschap van het pausdom is zijn vervolging van hen met wie het van mening verschilt. Het volbrengt zijn vervolging door de macht van de staat te gebruiken om zijn vuile werk te doen. De wijn van haar gramschap is haar bijzondere fles dwaling, die de handeling voorstelt waarbij de staat wordt ingezet tegen hen die zij als ketter beschouwt.

In de periode van 11 augustus 1840 tot en met 22 oktober 1844 werd het Milleritische adventisme, dat uit de Donkere Middeleeuwen was uitgeroepen en dat was afgescheiden van de protestantse kerken, die toen de dochters van Rome werden, vervolgens de ware protestantse hoer op het pas verschenen beest uit de aarde. Petrus omschrijft de kenmerken van dat pas uitverkoren volk van God als een natie.

Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds geen ontferming verkregen hadt, maar nu ontferming verkregen hebt. 1 Petrus

2:9, 10.

Op 11 september 2001 had de Kerk van de Zevende-dags Adventisten reeds, en veelvuldig, gebruikgemaakt van de politieke structuur van de regering van de Verenigde Staten om hen aan te vallen die zij als ketters beschouwde. Lang vóór 2001 hadden de adventisten reeds gedronken van de bijzondere wijn van Babylon, die het aanwenden van staatsmacht voorstelt om hen aan te vallen die zij als ketters beschouwde.

Efraïm is een symbool van de opstand van Jerobeam en van het noordelijke koninkrijk Israëel, en Jesaja begint hoofdstuk achtentwintig door de Kerk der Zevende-dags Adventisten aan te spreken als de dronkaards van Efraïm.

Wee de kroon der hoogmoed, de dronkaards van Efraïm, welks heerlijke schoonheid is als een verwelkende bloem, die staat op het hoofd van de vette dalen dergenen die door de wijn zijn overmand! Zie, de Heere heeft een sterke en machtige, die als een hagelstorm en een verdervende stormwind, als een overstroming van geweldige wateren, overvloeiende, haar met kracht ter aarde zal werpen. De kroon der hoogmoed, de dronkaards van Efraïm, zal met voeten vertreden worden; en de heerlijke schoonheid, die op het hoofd van het vette dal is, zal zijn als een verwelkende bloem, en als een vroegrijpe vrucht vóór de zomer; die, wanneer hij die haar ziet, haar opmerkt, haar opeet terwijl zij nog in zijn hand is. Te dien dage zal de Heere der heirscharen tot een heerlijke kroon en tot een sierlijke diadeem zijn voor het overblijfsel van zijn volk, en tot een geest des oordeels voor hem die in het gericht zit, en tot sterkte voor hen die de strijd terugbrengen tot in de poort. Maar ook dezen dwalen door de wijn, en door sterke drank zijn zij van de weg af; de priester en de profeet dwalen door sterke drank, zij zijn verzwolgen door de wijn, zij zijn van de weg af door sterke drank; zij dwalen in het gezicht, zij struikelen in het oordeel. Want alle tafels zijn vol uitbraaksel en vuiligheid, zodat er geen plaats rein is. Jesaja 28:1–8.

Het derde Wee kwam op 11 september 2001, en het kwam over de “kroon”, die het leiderschap van de “dronkaards van Efraïm” vertegenwoordigt. Het viel niet het hoofdkwartier van de kerk in Maryland aan met een vliegtuig vol brandstof, maar het markeerde hun onvermogen te erkennen dat de komst van de islam van het derde Wee het begin was van de boodschap van de late regen van de derde engel. Het begin van juist die boodschap en dat werk waarvan zij belijden te zijn verwekt om het te verkondigen. Zij worden niet alleen aangeduid als de kroon, die het leiderschap vertegenwoordigt, maar als de “kroon der hoogmoed”, waarmee een van de twee klassen van aanbidders wordt geïdentificeerd die in het twistgesprek van Habakuk hoofdstuk twee werd en wordt voortgebracht. Op 11 september 2001 namen de wachters van Habakuk hun posten in bij de strijd aan de poort.

De poorten van Jeruzalem zijn de plaats waar de omgang van het volk van Jeruzalem plaatsvond. De strijd bij de poorten stelt het „debat” voor uit het voorafgaande hoofdstuk van Jesaja, dat begon op de dag van de oostenwind (de dag van de islam). De twee klassen van de aanbidders uit Habakuk in de passage worden voorgesteld door twee kronen. De dronkaards van Efraïm, die op dat punt reeds de macht van de staat hadden aangewend om hun argumenten te doen zegeviereren over hen die zij als ketters hadden bestempeld, worden tegenover de kroon van de HEERE der

heirscharen geplaatst. Wanneer Christus wordt voorgesteld als de HEERE der heirscharen, is dat symbolisch voor Zijn werk als de Leidsman van Zijn leger. De strijd bij de poort is de oorlogvoering die wordt voorgesteld door het debat over ware en valse theologie.

Niet alleen de leiding van de Generale Conferentie wordt voorgesteld als de dronkaards van Efraïm, maar ook de priesters (de pastorale bediening) en de profeten (de theologen en opvoeders) zijn door sterke drank van de weg afgeweken. Zoals Jesaja in de openingsverzen van zijn profetie zegt, is het de gehele kerk.

Het visioen van Jesaja, de zoon van Amoz, dat hij gezien heeft aangaande Juda en Jeruzalem, in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz en Hizkia, koningen van Juda. Hoort, gij hemelen, en neem ter ore, gij aarde; want de HEERE heeft gesproken: Ik heb kinderen grootgebracht en opgevoed, maar zij zijn tegen Mij in opstand gekomen. Een os kent zijn bezitter, en een ezel de kribbe van zijn heer; maar Israël heeft geen kennis, Mijn volk verstaat niet. Ach, zondig volk, een volk beladen met ongerechtigheid, een zaad van boosdoeners, kinderen die verderf aanrichten; zij hebben de HEERE verlaten, zij hebben de Heilige Israëls tot toorn verwekt, zij zijn achterwaarts geweken. Waartoe zoudt gij nog meer geslagen worden? gij zoudt des te meer afvallen; het gehele hoofd is ziek, en het gehele hart is mat. Jesaja 1:1–5.

De zondige natie is ziek en heeft de tijd voorbij laten gaan waarin nog enig geneesmiddel kon worden aangereikt dat haar hart en gezindheid zou veranderen. Jesaja maakt duidelijk dat de dronkaards van de weg zijn afgeraakt, en die weg wordt door Jeremia aangeduid als de „oude paden”. Op 11 september 2001 begon de late regen te vallen, en Jeremia maakt duidelijk dat het is wanneer wij wandelen in de oude paden, hetgeen de „weg” is waarvan de dronkaards zijn afgeraakt, dat wij de rust van de late regen vinden.

Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarop, zo zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij zullen daarop niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u gesteld, zeggende: Luistert naar het geluid van de bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet luisteren. Daarom, hoort, gij volken, en verneemt, o gemeente, wat onder hen is. Hoor, o aarde: zie, Ik zal onheil brengen over dit volk, ja, de vrucht van hun gedachten, omdat zij naar Mijn woorden niet hebben geluisterd, noch naar Mijn wet, maar die hebben verworpen. Jeremia 6:16–19.

De dronkaards van Efraïm zijn op 11 september 2001 van de weg afgeweken en hebben zich in 1863 „achterwaarts afgekeerd”, toen zij het proces in gang zetten om de „oude paden” te verwerpen. Het is in de „oude paden” dat de rust en de verkwikking van de late regen te vinden zijn, en die regen begon juist op het moment dat het „Wee” over hen werd uitgesproken. Het derde „Wee” van de islam was onherkenbaar voor de kroon van de hoogmoed van Efraïm, want zij hadden geleidelijk de fundamentele waarheden verworpen die de rol van de islam in de profetie aanwijzen. Jeremia geeft te kennen dat de Heere in die tijd wachters deed opstaan, namelijk de wachters van Habakuk, en zij verkondigden aan de dronkaards van Efraïm in de strijd bij de poorten dat zij moesten luisteren naar het geluid van de bazuin. Het derde „Wee” dat op 11 september 2001 kwam, was de zevende Bazuin.

Jesaja stelt vast dat „zij door sterke drank van de weg afdwalen; zij dwalen in het gezicht, zij struikelen in het oordeel. Want alle tafels zijn vol braaksel en vuiligheid, zodat er geen plaats rein is.” De vervalste tafel, die in 1863 werd ingevoerd, die de „zeven tijden” verwijderde en vereiste dat er een verklarend hand-out bij werd gevoegd, vertegenwoordigt de vervalsing van de twee heilige tafels van Habakuk; maar de vervalste „tafels” waarvan de dronkaards zich hebben bediend, zijn vol braaksel, en zij dwalen in het gezicht. Aan de wachters van Habakuk en Jeremia werd gezegd dat zij in het debat over de methodologie het „gezicht” op „tafels” moesten schrijven, maar de vervalste tafels van de dronkaard stellen een onjuist gezicht voor.

Waar geen visioen is, verwildert het volk; maar welgelukzalig is hij die de wet onderhoudt.
Spreuken 29:18.

De dronkaards van Efraïm hebben Gods wet verworpen, maar de context van het „twistgeding”, van de strijd in de poort, is Gods profetische wet, zoals weergegeven door de methodologie die is vastgesteld in de beweging van de eerste en de derde engel. Nadat Jesaja in de eerste acht verzen van hoofdstuk achtentwintig het kader heeft vastgesteld, identificeert hij vervolgens de methodologie die de late regen is, en duidt hij de dronkaards specifiek aan als de „spotters, die heersen” „in Jeruzalem.”

Wie zal hij kennis leren, en wie zal hij de leer doen verstaan? Hun die van de melk gespeend en van de borsten afgetrokken zijn. Want gebod moet op gebod zijn, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig. Ja, door stamelende lippen en in een andere tong zal hij tot dit volk spreken. Tot hen heeft hij gezegd: Dit is de rust, waarmee gij de vermoeide rust kunt geven; en dit is de verkwikking; maar zij hebben niet willen horen. Daarom was het woord des Heren voor hen: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig; opdat zij zouden heengaan, achterover vallen, verbreizeld worden, verstrikt raken en gevangen worden. Daarom, hoort het woord des Heren, gij spotters, die over dit volk heerst dat in Jeruzalem is. Omdat gij gezegd hebt: Wij hebben een verbond met de dood gesloten, en met het dodenrijk zijn wij een overeenkomst aangegaan; wanneer de overstelpende gesel zal doortrekken, zal hij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen tot onze toevlucht gemaakt, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen. Daarom, zo zegt de Heere Heere: Zie, Ik leg in Sion ten grondslag een steen, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, een vast fundament; wie gelooft, zal niet haasten. Ook zal Ik het recht tot richtsnoer stellen, en de gerechtigheid tot paslood; dan zal de hagel de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overstromen. Dan zal uw verbond met de dood tenietgedaan worden, en uw overeenkomst met het dodenrijk zal geen stand houden; wanneer de overstelpende gesel zal doortrekken, dan zult gij door hem vertrappt worden. Jesaja 28:9–18.

Het „debat” wordt hier omschreven in termen van „wie zal hij kennis leren? en wie zal hij de leer doen verstaan?” Het „wie” richt zich tot de potentiële leerlingen, maar het onderwerp betreft het verstaan van de leer, hetgeen kennis is. Wanneer het boek Daniël wordt ontzegd, is er een vermeerdering van kennis, die een toegenomen begrip van de waarheden van Gods Woord vertegenwoordigt. Het woord „leer” betekent een geheel van overtuigingen, beginselen, leringen of regels die een bepaald denksysteem of een samenhangend geheel van kennis vormen. Om bijbelse

„leren” te verstaan, is een bijbelse methodologie vereist om dat geheel van kennis te vormen.

De methodologie wordt aangeduid als: „gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, en daar een weinig.” De methodologie waarmee 11 september 2001 werd geïdentificeerd als de komst van het derde „Wee”, berust op het samenbrengen van de profetische lijn van het eerste „Wee” met de profetische lijn van het tweede „Wee”, hetgeen twee getuigen verschaft voor de lijn van het derde „Wee”. Die methodologie is de toets van het „twistgesprek” dat twee klassen van aanbidders voortbrengt, want „het woord des Heren was hun: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, en daar een weinig; opdat zij heengingen, en achterover vielen, en verbreizeld werden, en verstrikt en gevangen.”

De vijf struikelingen van de spottende mannen die over Jeruzalem heersen, vertegenwoordigen de vijf dwaze maagden. De methodiek is duidelijk een beproeving, want de dronkaards van Efraïm verwierpen de oude paden van Jeremia, weigerden te luisteren naar de bazuinwaarschuwing van de wachters, brachten vervalste tafels voort en sloten een verbond met de dood, op precies hetzelfde ogenblik dat zij die in de strijd in de poort de kroon van de HEERE der heerscharen droegen, een verbond des levens sloten.

Op 11 september 2001 begon de late regen, die de rust en de verkwikking is, te vallen, en de verzegeling van de honderd vierenvestigduizend begon. Zij zette een debat in gang over de methodologie van de dronkaards van Efraïm en de methodologie die door de boodschapper Elia wordt vertegenwoordigd. „Velen” zullen met de dronkaards vallen, maar de weinigen die gekozen zullen worden, zijn zij die de HEERE verwachten.

Want de HEERE sprak aldus tot mij met sterke hand en onderwees mij, dat ik niet zou wandelen op de weg van dit volk, zeggende: Gij zult niet zeggen: Een verbond, tot allen tot wie dit volk zal zeggen: Een verbond; en vreest gij hun vrees niet, en wordt niet verschrikt. Heiligt de HEERE der heerscharen Zelf; en laat Hij uw vrees zijn, en laat Hij uw verschrikking zijn. Dan zal Hij tot een heiligdom zijn; maar tot een steen des aanstoots en tot een rots der ergernis voor beide huizen van Israël, tot een strik en tot een val voor de inwoners van Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen en vallen en verbroken worden, en verstrikt en gevangen worden. Bind de getuigenis toe, verzegel de wet onder mijn discipelen. En ik zal de HEERE verwachten, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal op Hem hopen. Jesaja 8:8–17.

Zeer zeker stemt Jesaja met zijn eigen woorden overeen; daarom zijn de velen die in hoofdstuk achtentwintig vallen, dezelfde als degenen die in hoofdstuk acht vallen. In hoofdstuk acht zien wij dat hun val plaatsvindt in de tijd van de verzegeling, die begon op 11 september 2001. De waarschuwing van hoofdstuk acht luidt dat men niet moet wandelen in de „weg” van dit volk, want zij zijn degenen die weigerden te wandelen in Jeremia’s weg van de oude paden, waar de boodschap van de late regen zich bevindt. Degenen die in hoofdstuk acht vallen, zijn degenen die vertrouwen op het verbond, dat de bijzondere wijn van Babylon voorstelt, welke een verbond van kerk en staat voorstelt met het doel zich te verzetten tegen hen die als ketters worden beschouwd. Wat hen in hoofdstuk acht doet struikelen, is de steen des aanstoots, die de allereerste verwerping van fundamentele waarheid in 1863 voorstelt, de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, die in

1863 door de „bouwlieden” werd verworpen. In die verwerping keerden zij terug tot de afvallige protestantse methodologie om de boodschap te verwerpen die door engelen aan William Miller was gegeven.

In hoofdstuk achtentwintig brengt de verwerping van de steen het oordeel van de overvloeiende gesel voort, hetgeen het bijbelse symbool is van het merkteken van het beest dat begint bij de zondagwet in de Verenigde Staten en zich vervolgens over de gehele wereld uitstort. Bij de zondagwet zal het verbond dat de Adventkerk met „de dood” en „het graf” heeft gesloten, worden weggevaagd. Wanneer het verbond met de dood van Efraïms dronkaards wordt weggevaagd, zal hun „toevlucht der leugen” worden weggenomen. De „toevlucht der leugen” wordt door de apostel Paulus voorgesteld als de leugen die een krachtige dwaling teweegbrengt, en de krachtige dwaling die wordt uitgestort over de spotters die over Jeruzalem regeren, is een antwoord op hun haat jegens de waarheid.

hem, wiens komst is naar de werking van de satan, met allerlei kracht en tekenen en leugenachtige wonderen, en met allerlei verleiding der ongerechtigheid in hen die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen om behouden te worden. En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen geloven, opdat zij allen veroordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar behagen hebben gehad in de ongerechtigheid. Maar wij zijn verplicht God te allen tijde voor u te danken, broeders, geliefden van de Heere, omdat God u van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiliging des Geestes en geloof der waarheid; waartoe Hij u geroepen heeft door ons Evangelie, tot verkrijging van de heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus. Zo dan, broeders, staat vast en houdt de overleveringen die u geleerd zijn, hetzij door woord, hetzij door onze brief. 2 Thessalonicenzen 2:9–15.

De „toevlucht der leugen”, die de „krachtige dwaling” voortbracht, brengt uiteindelijk de straf van de spoedig komende zondagwet. De apostel Paulus duidt de klasse aan die de waarheid niet liefheeft, en een klasse die door de waarheid geheiligd is, en verwijst daarmee naar de twee klassen in de strijd van Habakuk hoofdstuk twee. In hoofdstuk negenentwintig begint Jesaja met het verdubbelen van het woord Ariël, wat een andere naam voor Jeruzalem is.

Wee Ariel, Ariel, de stad waar David woonde! Voegt jaar tot jaar; laat hen offers slachten.
Jesaja 29:1.

De symbolische verdubbeling van „Ariël” (de stad Jeruzalem) wordt opnieuw door een „wee” veroordeeld. Het doden van slachtoffers van „jaar tot jaar” vertegenwoordigt de voortschrijdende opstand die in 1863 begon. De volgende verzen schetsen het oordeel dat over de Kerk der Zevende-dags Adventisten zal komen in de periode van de zondagswetcrisis. In vers negen wordt een „wonder” aangeduid, dat het debat over de methodologie benadrukt, terwijl tevens de opstandige toestand van het adventisme wordt aangewezen als een element van de boodschap van de Middernachtsroep, die ook met de tweede engel verbonden is, zoals weergegeven door de verdubbeling van „Ariël” in het eerste vers.

Verstomt u en verbaast u; roept luid en schreeuwt: zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij wankelen, maar niet van sterke drank. Want de HEERE heeft over u uitgestort een geest van diepe slaap, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten en uw oversten, de zieners, heeft Hij bedekt. En het gezicht van dit alles is u geworden als de woorden van een verzegeld boek, dat men geeft aan iemand die geleerd is, zeggende: Lees dit toch; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. Of men geeft het boek aan iemand die niet geleerd is, zeggende: Lees dit toch; en hij zegt: Ik ben niet geleerd. Daarom zeide de Heere: Omdat dit volk tot Mij nadert met zijn mond en Mij eert met de lippen, maar zijn hart ver van Mij houdt, en hun vreze voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik zal voortgaan onder dit volk een wonderlijk werk te doen, een wonderlijk werk en een wonder; want de wijsheid van zijn wijzen zal vergaan, en het verstand van zijn verstandigen zal verborgen worden. Jesaja 29:9–14.

In het „debat” dat in hoofdstuk zevenentwintig is opgetekend, en dat de tegenstelling tussen ware methodologie en valse methodologie voorstelt, wordt de dronkenschap van de spottende mannen die over Jeruzalem regeren, aangeduid als een blindheid die de leiding van het adventisme verhindert het verzegelde boek te begrijpen. De boeken Daniël en Openbaring zijn hetzelfde boek, en het gedeelte van het boek dat vlak vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegd, is de Openbaring van Jezus Christus. Het omvat het raadsel van het „achtste, dat uit de zeven is”. Het wordt voorgesteld door het „geheim” dat Daniël in hoofdstuk twee te verstaan kreeg. Het is de „verborgen geschiedenis” van de Zeven Donderslagen. Het is de boodschap van de islam van het derde „Wee”, en de boodschap van de „Middernachtsroep”.

Het ene boek van Daniël en Openbaring wordt gegeven aan hen die worden voorgesteld door het Sanhedrin ten tijde van Christus, dat een leiderschapssysteem symboliseert dat belijdt Gods waarheid te handhaven en te verdedigen, maar uiteindelijk deelneemt aan de kruisiging van de Waarheid. Het systeem dat door het Sanhedrin wordt voorgesteld, zijn de spotters die over Jeruzalem heersen. Hun wordt het verzegelde boek gegeven, en hun voorname, geleerde en wetenschappelijke antwoord op de betekenis van het boek is dat zij het niet kunnen lezen, omdat het verzegeld is. Vervolgens wordt aan de kudde die is opgeleid om uitsluitend hen te volgen die als leiders zijn afgezonderd, hetzelfde boek gegeven, en hun antwoord is dat zij het slechts zullen begrijpen, indien de spotters die over Jeruzalem heersen, het Sanhedrin van de laatste dagen, hun zeggen wat het betekent.

De methodologie die aan William Miller werd gegeven, en vervolgens aan Future for America, is een wegmerk van de profetische geschiedenis. Het is een wegmerk dat een levens- en doods-vraagstuk van beproeving aanduidt. Zonder de juiste methodologie is de boodschap van de late regen „als de woorden van een boek dat verzegeld is.” Zonder de boodschap van de late regen is de ervaring die door die boodschap wordt voortgebracht onmogelijk te verkrijgen. Die methodologie is het proces waarbij profetische lijn op profetische lijn wordt gebracht, van hier in de Bijbel en daar in de Bijbel. Het debat over de methodologie begon toen de eerste boodschap met kracht werd bekleed, zowel in de begin- als in de eindgeschiedenissen van de laatste dagen.

In de beginperiode van de Milleritische beweging begon het debat op 11 augustus 1840, en het werd herhaald aan het einde van die geschiedenis, in de tijdsperiode waarin de Filadelfische

Milleritische beweging overging in de Laodiceïsche Milleritische beweging. Het debat begon opnieuw in de geschiedenis van de Laodiceïsche beweging van de derde engel op 11 september 2001, en het wordt herhaald aan het einde van die beweging, wanneer de Laodiceïsche beweging van de derde engel overgaat in de Filadelfische beweging van de honderdvierenveertigduizend. In de begintest van de Millerieten, en in de eindtest van de Millerieten, werd de beproeving voorgesteld door de methodologie van de Elia-boodschapper. Jezus, als de Alfa en de Omega, illustreert altijd het einde door middel van het begin.

De methode om regel op regel te brengen, is wat wij nu zullen toepassen wanneer wij in het volgende artikel onze beschouwing van Daniël hoofdstukken vier en vijf ter hand nemen.

‘Niemand heeft een ware boodschap die de tijd vaststelt waarop Christus zal komen of niet zal komen. Wees ervan verzekerd dat God niemand autoriteit verleent om te zeggen dat Christus Zijn komst vijf jaar, tien jaar of twintig jaar uitstelt. “Weest gij dan ook bereid; want op een uur waarop gij het niet meent, komt de Zoon des mensen” (Mattheüs 24:44). Dit is onze boodschap, juist de boodschap die de drie engelen die midden aan de hemel vliegen, verkondigen. Het werk dat nu gedaan moet worden, is dat van het doen weerklinken van deze laatste boodschap van barmhartigheid aan een gevallen wereld. Een nieuw leven komt uit de hemel en neemt bezit van al Gods volk. Maar er zullen verdeeldheden in de gemeente komen. Twee partijen zullen zich vormen. De tarwe en het onkruid groeien samen op tot aan de oogst.

“Het werk zal dieper gaan en steeds ernstiger worden tot vlak aan het einde der tijden. En allen die medearbeiders met God zijn, zullen met de grootste ernst strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Zij zullen zich niet laten afbrengen van de tegenwoordige boodschap, die de aarde reeds verlicht met haar heerlijkheid. Niets is het waard om voor te strijden dan de heerlijkheid van God. De enige Rots die stand zal houden, is de Rots der eeuwen. De waarheid zoals zij is in Jezus is in deze dagen van dwaling de toevlucht....

„De profetie is zich aan het vervullen, regel op regel. Hoe vaster wij staan onder de banier van de boodschap van de derde engel, des te duidelijker zullen wij de profetie van Daniël verstaan; want de Openbaring is de aanvulling op Daniël. Hoe vollediger wij het licht aannemen dat door de Heilige Geest via de toegewijde dienstknechten van God wordt voorgehouden, des te dieper en zekerder, ja, even standvastig als de eeuwige troon, zullen de waarheden van de oude profetie verschijnen; wij zullen verzekerd zijn dat heilige mannen Gods hebben gesproken, gedreven door de Heilige Geest. Mensen moeten zelf onder de invloed van de Heilige Geest staan om de uitspraken van de Geest door de profeten te verstaan. Deze boodschappen werden gegeven, niet voor hen die de profetieën uitspraken, maar voor ons, die leven te midden van de taferelen van hun vervulling.”

„Ik zou niet menen dat ik deze dingen kon voorleggen, indien de Heere mij dit werk niet had opgedragen. Er zijn ook anderen behalve uzelf, en meer dan één of twee, die evenals u menen dat zij nieuw licht hebben, en geheel bereid zijn het aan het volk voor te leggen. Maar het zou Gode welgevallig zijn indien zij het reeds gegeven licht aannamen en daarin wandelden, en hun geloof grondvestten op de Schriften, die de standpunten ondersteunen welke het volk van God gedurende vele jaren heeft ingenomen. Het eeuwige evangelie moet door menselijke werktuigen worden verkondigd. Wij moeten de boodschappen doen weerklinken van de

engelen die worden voorgesteld als vliegende in het midden des hemels, met de laatste waarschuwing aan een gevallen wereld. Indien wij niet geroepen zijn om te profeteren, dan zijn wij geroepen om de profetieën te geloven en met God samen te werken in het geven van licht aan andere geesten. Dit trachten wij te doen.” Selected Messages, boek 2, 113, 114.